

7.12.58, יום א'

בבוקר דנחי עם זיאמה על הרכב בית ועד (לחכמים). ועדה מורכבת מדורי, מזר ואהרון קציר מציעה: מתחום מדעי הטבע - א. דבורצקי, י. רקח, ש. אדלר, ב. צונדק (מהאוניברסיטה בירושלים), א. קציר וי. ברנבלום ממכון ויצמן, פ. אולנדרוף, י. רינר ונ. רוזן מהחכניון. מתחום מדעי הרוח הוצעו: י. פולוצקי, ל. מאיר, ג. שלום, י. בר, א. אורבך, ר. בקי, ג. רוטנשטרייך וד. פטנקין.

מזקני החכמים מוצעים כתברי כבוד: כ. בובר, ש.ה. ברגמן, ב. דינור, ח. אלבק, י. קופמן, נ.ה. טורסיני, מ.צ. סגל וא.ה. פרנקל.

לא נראים לי בקי ופטנקין, ובמקומם יש לדעתי להכניס אסא יחזקאל קופמן ונ.ה. טורסיני או ב. דינור. למי תחלטה הממשלה אין השמרת טועונים אישור הממשלה. רצוי שהמינוי יבוא כחנשיא ואגיש רשימה לנשיא (מדעי רוח): ז. שלו, ב. דינור, א. אורבך, י. קופמן, סור סיני, ג. רוטנשטרייך, ל. מאיר, מ. בובר, י. בר, ברגמן, אבן וסגל - חברי כבוד).

- בעשר ישיבת הממשלה.

- אח"צ בא אצלי שלום לויץ והסביר לי הנזק של פרישת מורי בה"ס התיכוניים. לא יכלתי להאריך אתו בדברים, כי חזמנתי לחמש בביתי אח פרום. מורטי, אולסבנגר ומזר. שלשתם באו בזמן וסוחחנו על הקמת שתי קתדרות -

בירושלים ללמודי הודו (סנסקריט, ומילוסומיה ודת הודית, בהודו - עברים, חנך והמחשבה היהודית).

שלוס לויין התאונן שלא מזמינים מורים למסיבות מפלכיות. הוא גם רוצח להביא שנית מורים למחנות צבא - אבל הצבא לא מגיש עזרה. כאשר למורים בב"ס חיכוניים - אולי אפגש לשיחה פרטית עם דר. אורן ואינהורן - שניהם מבימנסיה הרצליה.

- בא בנטוב. מתאונן על משרד הבטחון סמינה את דקל על עניני מצבה רימון. אמרתי לו שאיני מכיר שכל עניני הנגב הם ברשותו, ואזמין ארבעה שרים - פיתוח, מסחר והעסיה, עבודה וחקלאות - להכין הכנית לפיתוח הרימון. או שיפעלו כולם בשותפות או שהפעולות השונות יחולקו לפי המסדרים.

- בערב בא אצלי יעקב הרצוג, ונחן לי נחוח מהמצב בארץ"כו אין נשמה. חמרות שלטת בכל, גלויי הדחיות הם רק חיצוניים, יש כנסיות בלי רוח, יש הסטריה כבודה - פחד ממלחמה. מעריכים את ישראל מפני שיש בה רוח ואמונה. בכלל - יש סחזופרניה פוליטית. זקוקים לאירופה, ז"א לקולוניאליסטים, ומשום כך מרחיקים אסיה ואפריקה. זה היה הנימוק נגד מבצע סיני - היה צורך לתת ספירת לחי לצרפת ולאנגליה. ההתחרות עם ברה"מ גורמת למבוכה. יש שיתוף בשלטון - מפחד האחירות. הנשיא משותק. הכל נוסל על דלס. הוא נוצרי אדוק, נוקשה, סוכשר מאוד. שליט בחומר, הכטיסן, אבל מוחו הוא מוח של עו"ד (נוסחאות). אינו היסטוריון. נצרותו נוקשה, לא אוניברסלית. גם אינו נציג

העם, אלא מקיד. מכביד על המצב גם הסנט, הוא יכל לחזמין כל מקיד ולשאול אותו כל מה שהוא רוצה ולדרוש ממנו דו"ח והמקידים מפחדים. העהונות פרוצא ומרועה, ידה בכל, ודלס נקלה בעיני העם. מעלחו - הקיפות כלפי הסובייטים, לא לוותר. מרגיש שיש לו שליחות אלוהיה להציל העולם מקומוניסם.

דלס, חנדרסון ומורמי מחיפצים יחד. יעקב מכיר שלשהם. הם דנים על בעיות

בינלאומיות ב"מוח חצוי". יש מחד מאסיה ואפריקה ומחד מאירופה. במזח"ם הם רואים רק סכנת הקומוניסם. א נהנו - סכנת נאצי. אנחנו סוענים ששניהם היינו הך, הם שוללים זאת, אם כי מחיחסים לנאצר בשלילה. אינם מאמינים לו. אבל היו רוצים לבוא אהו לידי הסכמה, אם יבטיח קיום סונים, לבנון, סודן, וירדן. תומכים בקאסם, אבל חושדים שהקומוניסטים יתגברו עליו, יתמכו אז בנאצר להשהלט על עיראק. מכתבי לנשיא עשה בשעתו רושם רב. אבל חכניהם ללבנון המחידה אותם ממני הרושם השלילי שזה עשה בעולם. אמונו של הנשיא כדלס עורער. כדלס קיבל איגרותי היה מעונין להביא אותה מיד לנשיא - כי אגרותי עזרה לו. הם חוששים כי הערבים יפלו בידי הסובייטים. טענתנו כי "הפריפריה" תצול אינה מניחה דעתם.

צריפת ואנגליה כבר החיטשו מהערבים - אמריקה לא. וביחס לישראל היא פוסחת על שהי הסעיפים. הלחץ שלנו על דלס עצום, קיבלנו השנה 5 דברים; שיט באילח (החלטת ועידת גנף), נשק (לא-דהע), עזרה כלכלית, חסיכה בענין "הפריפריה", סירוב לגורי לדרוש מאהנו וויחורים. מדיצמבר 1957 עד יוני 1958 קיבלנו 90 מיליון דולר. לא קיבלנו התחייבות אססס ברורה להגין עלינו.

אולם הרצוג סבור שאם הרוסים יתקמו אותנו - תבוא אמריקה מיד לעזרתנו
(לדעתנו העזרה תאחר גם אם תבוא לאחר חצי שעה). אם הערבים יתקימו - יעזרו
לנו באו"ם (במה?) אולי יתנו נשק, אבל לא ישלחו צבא (לא דרוש צבא אמריקני -
אילו היו נוחנים נשק היה זה מטמיק).

הערבים משקיעים הרבה מרץ וכסף לרכישת דעת הקהל, אבל אינם מצליחים.
דעת הקהל היא בעד ישראל. "גלום פול" הראה 60% לטובתנו. ידידינו העיקריים:
אנדרסון, בנסון, מיטשל (שר עבודה קהולי, מושע מארגוני הפועלים), רוברט
גריי (מזכיר חמטלה). במועצת הבטחון מחליטים בשאלות הגדולות. כח יושב:
חנשיא, סגנו, דלט, שר האוצר (אנדרסון) שר הבטחון (מקלרוי), וכיועצים ראשי
חמטוח, אלן דלט וגורג' אלן (ממונה על הסברה).

יעקב מקיים קשרים הדוקים עם לוי הנדרכון. הוא חדל להאמין בערבים. הוא
חסיד "הפריפריה". מורמי (קסולי) עוזר. יש קשר עם רוינסרי (אינו ידיד).
ליעקב יש קשר אפיון עם חמטה סטוריס בריג'ס, קשהרד (רעובליקנים), קנדי,
הומסרי (היה גם נולגד ונכשל בבחירות). יש לרעה יעקב לגייס קבוצה יותר
גדולה בסנס. ניסה להקים קשר עם הכנסיות דרך מועצת הסינגלית. יחסו של ספלמן
השתפר. ארגוני הפועלים במ ידידים טובים. מנסים לרכוש אנשים בוולטסדיס.
צ'לי אלן מוול סטריס הוא ידיד הטאה אמצ הפרסי, הכטיח לחשתתף בצנור חמט.
כוח היהודים במטשל זה הוא דל. אין גם מנהיגות יהודית. לא רואים בגולדמן
אמריקני. בידל מר נמש (ביקש לדרוש בסלומי) אינו רואה את הנשיא. הוא מבקר
קשה את אלן דלט.

מפך אם יתנו לנו נשק. אולי דרך התרכיב. המצב ביהדות? יש תחיה דתית.
מהרבים בתי ספר וישיבות, אוניברסיטות. יש להניח כי 1.2 מיליון יהודים קשורים
בבתי כנסת, אולם שאר היהודים תומכים באלה, כי זהו נחשב לעניין אמריקני. אין
מנהיגות חילונית. אין אישים כמו של, כרגרט, הנרייטה סולד. לאורתודוקסים
יש לדעת יעקב 1/2 מיליון איש, לסטונים מיליון אחד, לרפורמים 800,000.
לבסוף הוא שואל: מי יבוא במקום אבן, ואם אין הוא ראוי לכך.
לדעתי - כן.

8.12.58, יום כ' (כו' כסלו)

בא אצלי פרגאי. יוצא לארה"ב. רוצה לעניין אנשי מדע דתיים לבוא לארץ.
היש כאלה? יש, ודווקא בעלי אמונה לוחטת.

- בעשר באו אצלי גוברין, אלמוגי, כחיר, ליטשיץ בעניין מטאל עם לשנוי
שיטת הבחירות. גוברין נבגש אחמול עם הכללייט. הם מציעים שהיו"ר יעמיד שתי
החצעות, שלהם ושלנו, להצבעה אחת - להעבירן לוועדה. נמיר מנסה להשפיע על
מועלי האגודה שימנעו. לדעתי לא יחכן שיעשו זאת. בהיר מציע להקים ועד צבורי
לשנוי שיטת הבחירות, כי ברור שהכנסת תדחה הצעת הממשאל. נשלחו הנחיות למרצים
בשאלה זו. נוציא חוברת. דרוש רכוז המפלגה מיד לאחר ההצבעה בכנסת. יש